

STORMEN PÅ KONGRESSEN

Statskup, kitsch og billedbegivenhed

Stormen på Kongressen den 6. januar 2021 var først og fremmest en billedbegivenhed. De dramatiske scener var mere performance end opstand. Det var, som om selve det at bryde ind i Kongressen blev forvekslet med et egentligt statskup. At politik i stadig højere grad er billeder, det er ikke i sig selv nyt. Terrorangrebet på World Trade Center og Pentagon den 11. september 2001 står nok som mønstereksemplet på, at politik, historie og billeder hænger sammen. Billederne af de to passagerfly, der fløj ind i World Trade Centers to falliske stål- og glastårne og udløste et inferno af brand, knust glas og død, var et spektakulært angreb på det amerikanske imperium, udført af en lille gruppe militante jihadister (Retort 23-26). Det var som en katastrofefilm, bare virkeligt. 9/11 gik over i historien som et brud, en cæsur. 1990'ernes globaliseringsoptimistiske retorik blev afløst af den såkaldte "krig mod terror", og anført af USA invaderede en koalition af lande først Irak og siden Afghanistan for så siden at forlade dem igen endnu mere smadrede, end da de med demokratiske paroler invaderede dem.

Som vi ved fra kunst- og arkitekturhistorien, er historiske begivenheder ofte blevet forsøgt fastholdt som malerier og bygninger. Politik er ikonologi. Fra Egyptens faraoer over de enevældige monarker til billedliggørelsen af

det demokratiske samfund i det 19. og 20. århundrede har billeder været det medium, som politik fremstilles igennem (Burke; W. Davis; Marin). Dette forhold har imidlertid antaget en stadig større betydning i takt med, at det moderne samfund har løsnet sin grund i en religiøs kosmologi, og det teologisk-politiske usikkert erstattes af en abstrakt juridisk sfære, som ikke giver samfundet en mening i nogen stærk forstand (Nancy 67-77). Fordi de moderne, kapitalistiske samfund ikke henviser til noget andet end sig selv, er symboliseringen helt afgørende for samfundets reproduktion. Det moderne samfund reproducerer sig symbolsk. De mange billeder, repræsentationer og forestillinger er samfundet.

Det er historien om det spektakulære samfund, som Guy Debord kalder det. Et samfund som egentlig ikke er et samfund i den forstand, at det ikke hænger sammen eller kun hænger sammen takket være alle de billeder (af sig selv), det konstant producerer og sætter i cirkulation. De mange billeder er verden. Som Debord forklarede det, er der ikke tale om "et visuelt bedrag", men "en verdensanskuelse, der har objektiveret sig." (Debord 21).

Det spektakulære samfund holdes sammen af billeder. Kapitalens deterritorialisering og jagten på profit truer hele tiden med at sønderrive samfundet. Staten reterritorialiserer og forsøger at styre billedstrømmen. Men det bliver stadigt sværere, og borgerskabet i USA fremstår splittet, high tech-kapitalister på den ene side og en våben-energi-hedge-fraktion på den anden side. Trump var et udtryk for denne splittelse, for fraværet af strategi, for det svære i at styre billederne. Opløsningen er så fremskreden, at en figur som Trump kan tilbyde sig som en løsning. Han var et billede mere end noget andet. Et logo eller brand. Han tilbyder identifikation, en figur, som samler fællesskabet. Om ikke andet samler det gennem polarisering. Det er det eneste, der kan holde nationale offentligheder sammen i dag. Had og strid.

Som Claude Lefort har beskrevet, er demokrati i radikal forstand en opløsning af vishedsmarkører. Når kongen får hugget hovedet af, bliver magtens plads tom. Det er naturligvis denne tomhed, fænomenet Trump er et desperat forsøg på at afvise. Det er historien om en skæbne eller noget, som er forsvundet, men som kan genfindes. Det er fascismens forfaldshistorie, som altid handler om ejendom, medlemskab og selvrepræsentation.

At der skal strammes op. Der er noget, som er umisteligt, men som er blevet beskadiget eller forgiftet. Det er derfor, vi hele tiden hører om grænser. Nationens grænser eller folkets identitet, etnicitet og kultur bliver ekskluderende størrelser, der skal dække over lovens abstrakthed og det demokratiske samfunds grundlæggende åbenhed. Åbenheden er der hele tiden, men den bliver ubærlig, når der er krise. Så skal der findes nogen skyldige. USA's historie er ifølge Michel Rogin historien om en politisk dæmonologi, hvor det nationale fællesskab skaber sig ved at skabe en fjende fra de indfødte til slaver til anarkister og kommunister til muslimer til de pædofile kommunister, som de tusinder, der deltog i Qpstanden den 6/1, ville stille til regnskab. Verden bliver delt i to, og det hele kommer til at handle om at undgå kaos og styrke det nationale fællesskab, der mere end noget andet er et spirituelt fællesskab.

SENFASCISMENS IKKE-BEVÆGELSE

Massen, der belejrede Kongressen, var en svært heterogen flok, som både bestod af organiserede højreradikale militser som Proud Boys, Three Percenters og Oath Keepers, der var bevæbnede og bar skudsikre veste, men også følgere af QAnon bevæbnet med spyd og klædt i dyreskind og vikingehjelme, en gruppe kvindelige ejendomsmæglere fra Texas, der fløj til Washington i privatfly, tidligere politibetjente og soldater, som råbte til de betjente, de overdængede med slag og spark, fordi de forsøgte at forhindre, at demonstranterne tiltvang sig adgang til Kongressen, at "vi er på samme side, og vi gør det for jeres skyld", og lokalpolitikere, der livestreamede til deres vælgere. Det var hverken en kadre af revolutionære socialister eller en masse af undertrykte fæstebønder, det var de deklasseredes bagtrop, en skønson blandning af soldaterveteraner og skatteadvokater, influencers og selvstændige, der alle ønskede, inderligt og desperat, at Trump kunne bremse udviklingen og genskabe en gylden fortid, hvor mænd var mænd og gjorde, hvad der passede dem.

Der var flere demonstranter, som var bevæbnede med automatrifler, og der blev fundet tidsindstillede bomber foran såvel demokraternes som republikanernes hovedkvarterer. Men det virkede alligevel ikke helt som

Fig. 1. Trump-tilhængere har omringet Kongressen og forsøger at tiltvinge sig adgang for at bremse ratificeringen af valgresultatet. Udover amerikanske flag bar demonstranterne blandt andet Gadsdenflag og Sydstatsflag.
Fotograf: Samuel Corum.

de organiserede paramilitære *squadristi*, vi kender fra mellemkrigstiden. Hvis det var en revolutionær avantgarde, var det en af de mere sammen satte af slagsen. Der var ikke en klar plan. Eller planen var så stor og vild – vi hjælper Trump med at bekæmpe en satanisk sekt af kannibalske politikere, Hollywood-skuespillere og milliardærer – at den i virkeligheden udspillede sig i en fantasiverden. Nogle demonstranter ledte øjensynligt efter bestemte politikere. Mange af disse havde søgt tilflugt på toiletter og i Kongresbygningens kælder, på optagelser kan man høre demonstranter råbe efter Mike Pence og Nancy Pelosi, andre havde travlt med at tage selfies eller vandre lidt rundt på må og få på gange og i kontorer, mens de livestreamede til deres venner. På optagelser kan man desuden se flere gå

rundt med forskellige souvenirs, de har snuppet på deres vej rundt i bygningen. Besættelsen, hvis man kan kalde den det, varede flere timer. Og politiet fik først rigtig kontrol over situationen ud på aftenen, hvor de fik tømt bygningen for demonstranter. Mange af disse gik dog helt frivilligt. Det virkede, som om mange af dem havde været med mere for at få en på opleveren end for at foretage et statskup.

Hele oprinnet fremstod surreelt, og det var svært at forstå, hvad der foregik. Kongressen er USA's lovgivende forsamling. Bygningen huser Senatet og Repræsentanternes Hus. Det er en af de allervigtigste politiske bygninger overhovedet. Vi taler om USA, vinderen af den Kolde Krig og verdens eneste supermagt. Hvordan kunne en gruppe demonstranter tiltvinge sig adgang til denne bygning? Og endda på en dag, hvor resultatet af det netop overståede præsidentvalg skulle godkendes? Hvad skete der, hvad gik det ud på? Det var naturligvis evident, at demonstranterne var utilfredse med valgresultatet, men hvad var det, de foretog sig? Hvad ville de opnå ved at trænge ind i Kongressen? Ville de virkelig hænge Mike Pence, som nogle af dem sagde? Nogle demonstranter gik rundt med strips, og andre stillede en galge op foran Kongressen. Var det, vi overværede, et forsøg på et kup med henblik på at sikre, at Trump forblev præsident? Eller var det en optakt til "Stormen", hvor tusinder af pædofile medlemmer af den sataniske sekt, som Trump alias Q+ bekæmper, ville blive arresteret? Det var på én gang voldsomt og fjollet, demonstranter der kæmpede med politiet foran Kongressen i Washington DC for at "redde USA" og så gik rundt som børn på skoleudflugt på museum, da det højst overraskende lykkedes dem at komme forbi politiet og ind i den ikoniske bygning, der sammen med Det Hvide Hus udgør selve kernen i USA's repræsentative demokrati. Det var latterligt, men også urovækkende. Fem mennesker mistede livet i forbindelse med angrebet, deriblandt en 35-årig kvinde, Ashli Elizabeth Babbitt, tidligere ansat i luftvåbnet, som blev skudt af politiet, da hun forsøgte at kravle gennem et smadret vindue inde i bygningen. Massevis af demonstranter og 138 politibetjente blev såret under kampene, og fire betjente, som deltog i kampene med demonstranterne, har efterfølgende begået selvmord. Det hele fremstod som et kitschet skuespil, men det var samtidig helt reelt.

Både da oprinnet, som naturligvis var *breaking news* verden rundt, udspillede sig og efterfølgende, har det været svært at blive enige om, hvad der egentligt fandt sted. Det faktuelle ligger nogenlunde fast, men hvordan vi skal forstå begivenheden, det er mindre klart. Hele seancen fremstod forceret eller underligt hul. Som en dårlig joke. Eller som hvis nogen pludselig udfører et pludseligt indfald eller tager en vittighed for pålydende. Man kan ikke bare ændre på et valg ved at storme ind i et parlament og rasere det. Ikke i USA. Hvis det var et kup, var det et klicheagtigt et af slagsen. Det var en farce. Der er langt fra Stormen på Vinterpaladset i Sankt Petersborg i 1917 til "Stormen på Kongressen" i 2021. Det er svært overhovedet at sammenligne de to begivenheder. Hvis den første kandiderer til at være den vigtigste begivenhed i det 20. århundrede, så er der noget forlorent over begivenheden i Washington. Det var, som om mange af demonstranterne og Trump ikke rigtigt selv troede på det, men bare spillede en rolle. Optagelserne af de betuttede eller fjøgede demonstranter, der traskede rundt og kiggede på malerierne og skulpturerne i Kongresbygningen, viste ikke disciplinerede og stålsatte revolutionære, der havde en mission. Det lignede mere turister eller et teaterpublikum, der ved en fejl var kommet om bag tæppet og ikke helt vidste, hvad de skulle gøre. En del demonstranter opførte sig mere, som var de medlemmer af en rockerklub, der raserer et værtshus (M. Davis). Larmende og brovtende væltede de rundt uden nogen egentlig plan. Det handlede mere om at skabe ravage og vælte noget end om at præsentere et sammenhængende politisk projekt.

Det lykkedes som bekendt midlertidigt at afbryde ratificeringen af valgresultatet, som blev gennemført tidligt næste morgen, men der skete ikke mere. Det var dårligt nok et halvt statskup. Hvis man skal gennemføre et sådant, kræver det mere end en voldelig hob af tilhængere, der vil slå med et mistænkeligt underbemandet politi. Men der var ikke rigtigt noget andet, det politiske system fortsatte bare, og hverken politiet, efterretningsvæsnet eller hæren stod klar til at støtte op om kuppet. Der stod ikke nogen skyggeregering klar i kulissen, og der var ikke nogen paramilitære SA-lignende styrker, der kunne overtage kontrollen i byen og bemane vigtige knudepunkter. Der er nok ikke tvivl om, at dele af det lokale politi må have hjulpet hoben til at bryde ind i Kongressen, eller at nogen har leget med

Fig. 2. Demonstranter livestreamer og tager selfies, mens de tiltvinger sig adgang til bygningen. Fotograf: Saul Loeb.

idéen om at fjerne politi fra bygningen, der var i hvert fald forbløffende få politibetjente til stede, og der gik længe, før der kom forstærkninger, men alle de andre brikker manglede. Ingen dele af statsapparatet stod klar til at bekræfte Trumps version af historien. Og Trump havde heller ikke styr på medierne. Twitter lukkede hurtigt hans konto, og selv Fox News' journalister og værter, der dækkede begivenheden, virkede overraskede over demonstranternes hovedløse stormløb på Kongressen og kunne ikke rigtigt få sig selv til at beskrive det som et legitimt forsøg på at redde det amerikanske demokrati.

På sin vis var begivenhederne en passende afslutning på Trumps politiske projekt, der fra starten har haft en særlig post-politisk karakter. Som George Seeßlen skriver, er Trump hinsides enhver idé om politik som udveksling og rationel debat. Der er ikke nogen absurditet at afsløre, fordi Trumps egne handlinger og udsagn på forhånd overgår enhver tænkelig parodi, han er så at sige sin egen satire.

Det klovnede og bizarre ved Trump skal ikke skjule det åbenbare, at Trump er fascist: Han præsenterer sig som den stærke leder, der kan redde det nationale fællesskab ved at holde migranter og 'fejlfarvede' ude (Stanley 83-84). USA er Amerika, et hvidt demokrati, hvor hvide amerikanere skal privilegeres politisk, økonomisk og kulturelt. Som blandt andre fascisme-historikeren Geoff Eley har forklaret, er "Make America Great Again" uden tvivl et fascistisk projekt. Det handler om at genetablere nationen som et imaginært fællesskab baseret på homogene etniske træk (Griffin). Men Trump er fascist uden en massebevægelse (Banaji). Eller Trumps bevægelse er en svært heterogen bevægelse bestående af en underlig alliance af deklasserede middelklasseamerikanere og kristne republikanere finansieret af våben-energi-finans-industrien. I spidsen for denne ikke-bevægelse står en flamboyant byggespekulant og tv-personlighed, hvis virksomhed er bygget på lyssky og ulovlige finansielle transaktioner.

Trump's fascisme er en forløren post-politisk fascisme. En fascisme uden egentlig utopi. Vi skal selvfølgelig huske på, at fascismen altid har været en modsætningsfyldt ideologi, der forener vold og spøg (Adorno 112). Fascisme er småborgerskabets offensiv, et ustabil forsøg på at styre den kapitalistiske moderniserings ulige udvikling gennem national styrke og racistisk eksklusion (Poulantzas). Med Trump er fascismens iboende modsætninger blevet endnu tydeligere, og det fascistiske projekt desto mere udhulet. Vi har ikke en massebevægelse, som i 1920'ernes Italien eller i 1930'ernes Tyskland, men et netværk af had og skuffelse, der kæmper mod en pædofil *deep state*.

Trump's post-politiske fascisme finder sted i fraværet af en national offentlighed. Som Wendy Chun har beskrevet, har vi bevæget os fra, hvad Benedict Anderson beskrev som nationalstatens "forestillede fællesskaber" til "forestillede netværk", der ikke udgør et kollektiv, ikke samler sig i en national offentlighed, men består af serier af individer, "som reagerer på singulære, men forbundne begivenheder", eksemplarisk med stormen på Kongressen (Chun 27).

Trump's tilhængere hænger ikke sammen som en politisk bevægelse, de udgør snarere et parallelsamfund, der pludselig bliver synligt, når tilhængerne stormer Kongressen. Pointen er selvfølgelig også, at de dermed

samtidig viser nationalstatens bankerot, at den er ved at falde fra hinanden og faktisk kun findes momentvist som xenofobi og konspiration. Stormen på Kongressen viser, at de politiske former, ikke mindst nationalstaten, vi har haft de seneste 200 år, er blevet tømt for indhold i den neolibérale globalisering og derfor fremstår som tom kulisse (Brown). Og kun ved at række tilbage i tiden og genaktivere en karikeret og voldelig udgave af nationalstaten kan den fyldes med noget, der ligner liv. Men alle ved, at tiden er ved at løbe fra demokratisk politik, som vi kender det. Både de agiterede senatorer, der gemte sig i Kongressens kælder under angrebet og bagefter havde travlt med at tale om et angreb på demokratiet, og alle dem foran skærmene, der stod måbende og kiggede på det komiske optrin, ved, at det er for sent. Billederne viste, hvor lidt ophøjet demokratisk politik er i dag. Hvor usammenhængende og ligefrem stupidt det fremstår (Hazan og Kamo 13-18). Som en børnehave mere end som en kamp om, i hvilken retning samfundet skal bevæge sig.

Stormen af Kongressen var selvfølgelig en fiasko, valgresultatet blev ikke omstødt, og Biden blev indsat den 20. januar, om end under ekstraordinært store sikkerhedsomstændigheder. Men begivenheden var samtidig en succes. Billederne af de kæmpende demonstranter med flag og selfie-stænger på vej op ad trappen foran Kongres-bygningens ikoniske facade var et eksperiment. 6/1 kan blive en prøveballon på kommende aktioner. På den måde kan det fungere som Ø1-kuppet i München, der også umiddelbart var en spektakulær fiasko for Hitler og den nationalsocialistiske bevægelse, men som kom til at udgøre en mytologisk begivenhed, der konstant blev refereret til (Kershaw 163-185). Ashli Babbitt iscenesættes nu som senfascistisk martyr, en ny frihedsgudinde. Stormen på Kongressen konkretiserede konspirationsteoriene og gjorde dem mainstream, angrebet kan på den måde blive afsæt for en voldelig senfascisme. Trump har hele vejen igennem talt til et ekskluderende, maskulint fællesskab, og 6/1 udvider de reaktionære lone wolf-angreb, som løbende finder sted fra Breivik til Christchurch, og de voldelige anti-BLM-demonstrationer. 6/1 kan blive den amerikanske senfascismes Ø1-kup, en myte, der ansporer til kamp. På samme måde som angrebet på Babri Masjid-moskeen i 1992 har fungeret for de indiske hindu-nationalister (Sarkar).

Fig. 3. Demonstranterne var en blandet flok og inkluderede såvel fascistiske militser bevæbnet med automatvåben som QAnon-tilhængere og tidligere politibetjente. Fotograf: Win McNamee.

AFSLUTNING ELLER PRÆLUDIUM?

Nu Biden har været præsident i et års tid, kunne man forledes til at konkludere, at stormen på Kongressen var en parentes. Trump greb trods alt ikke chancen og indførte undtagelsestilstand. Trump sidder ikke længere i Det Hvide Hus. Der er nedsat et undersøgelsesudvalg i Kongressen, der skal blotlægge forløbet op til stormen, og mere end 500 mennesker er blevet sigtet for at have deltaget i angrebet. Trump selv slap med skrækken, da han blev frikendt af Senatet i rigsretssagen, hvor han var anklaget for at have opildnet til angrebet på Kongressen, men det fascistiske kup imploderede. Det fandt ikke sted. Og Trump er ikke længere præsident. Men det vil nok være for tidligt at ånde lettet op. Trump blev katapulteret ind i et politisk system, han ikke kunne finde ud af at håndtere, men sådan behøver det ikke at gå næste gang, og de politisk-økonomiske betingelser for Trumps

valgsejr er ikke forsvundet (Foster). Trump var svært god til at manøvrere på de sociale medier, men at han endte som præsidentkandidat havde også at gøre med en dyb utilfredshed blandt republikanske vælgere. En utilfredshed, som Trump effektivt kanaliserede. De deklasserede "kom til udtryk" gennem Trump (Benjamin 157).

Flere fra det republikanske parti lagde umiddelbart afstand til begivenhederne, men forklarede efterfølgende, at det faktisk var antifascister, der havde infiltreret demonstrationen, og at det således var dem, der angreb Kongressen, ikke Trump-tilhængere. Andre republikanere forsvarede stormen. Uanset om de forsvarer eller bortforklarer angrebet, fastholder de imidlertid næsten alle sammen, at Biden snød. Underforstået at det er forståeligt, at folk var vrede og forsøgte at forhindre ratificeringen af valget. Ifølge en opinionsundersøgelse fra december 2021 mener et markant flertal af republikanske vælgere, 71 %, at Biden snød sig til sejren i 2020, og 80 % af de adspurgte republikanere beskriver 6/1 som "en protest" (Greenwood).

Som Rodrigo Nunes beskriver, finder politik i dag sted som en kombination af horisontale og vertikale gestusser, den er såvel centraliseret som spredt. Trump var en "distribueret leder", som midlertidigt medierede opsparet modstand og ressentiment. Negativ energi, der snarere cirkulerer online end gennem gammeldags politiske partier og snarere tager form af billeder end politisk tale. På den måde var Trump den foreløbige kulmination på en mere omfattende billedgørelse af det politiske, hvor politik tenderer til at miste sin forankring i rationelle politiske diskussioner (Kellner).

Vi taler ofte om spin som et spørgsmål om at servere politik på en overbevisende eller appetitlig måde. Med Trump er vi hinsides spin. Eller det vil sige, der var ikke andet end spin. Der var ikke noget politisk program, Trump fulgte ikke nogen plan, men fremstod impulsiv og mere optaget af fremtræden end noget andet. Det hele handlede om, at han var stærk. At han var en succes. Enhver kritik blev affejet. Inklusive Bidens sejr, som Trump nægtede at anerkende. Trump kunne ikke tabe. Det var ikke muligt. Hvis Biden vandt, var det, fordi han snød. Da Trumps tilhængere stormede Kongressen, forsvarede de demokratiet

Trump er måske enestående i sin evne til at forvandle politik til billeder eller tweets, men han er et resultat af en udvikling, hvor politikere som

Reagan, Clinton og Obama udgør en bevægelse henimod en tivolisering af politik, hvor politikere konkurrerer om at finde på de bedste soundbites eller one-liners: Fra "Yes, We Can" til "Make America Great Again". Reagan spillede effektivt på sin karriere som Hollywood-skuespiller og modellerede sin politik på sine roller i antikommunistiske film i 1950'erne (Rogin 3). Hvis Reagan begyndte som skuespiller og endte som præsident, er Trump et barn af det spektakulære samfund, og underholdning og politik lader sig ikke længere adskille. Det hele er underholdning. Det giver ikke mening at pege på iscenesættelsen, der er ikke noget bagved. Alt bliver lagt frem, des mere skandaløst des bedre. Som Berlusconi i Italien i 1990'erne og 00'erne, er det, som om Trump blot bliver mere populær, jo mere vanvittigt og barnligt han opfører sig (Newell 210-211). Hans base af vælgere voksede fra 2016 til 2020. Og han har tilsyneladende stadigvæk et fast greb om det republikanske parti.

Det var muligvis en sølle skare kontrarevolutionære, Trump mobiliserede den 6/1. Men vi skal huske på, at 72 millioner stemte på Trump. Efter at have haft ham som præsident i fire år. Det er to millioner stemmer mere end i 2016. Der er ikke tvivl om, at opbakningen til Trump har en symbolsk dimension. De mange flag under angrebet på Kongressen fortæller en historie om USA som et hvidt demokrati, grundlagt på udryddelse og slaveri, hvor hvide arbejdere altid har kunnet se ned på farvede arbejdere. Det privilegium er i fare, det er følelsen af deklassering, der forener Trumps base. Derfor handlede valgkampen i 2016 om immigration, og den i 2020 om truslen fra BLM og AntiFa, de vil alle sammen ødelægge det "Amerika", Trump taler om (Bolt 2017). Oplevelsen af deklassering blandt store dele af den amerikanske middel- og arbejderklasse har selvfølgelig sit udgangspunkt i en skrumpende økonomi. De små selvstændige og den "hvide arbejderklasse" har oplevet et reallønnsfald i tre-fire årtier i USA. Økonomien stagnerer, og gælden vokser. Det var det, Trump kunne pege på, det var sandheden i Trumps vanvittige politik: USA er i dyb krise, og det er svært at se en vej ud. Sådan forholder det sig stadigvæk. Derfor kan angrebet på Kongressen meget vel gå hen at blive en begyndelse, mere end en afslutning (Bolt 2021).

MIKKEL BOLT er professor ved Institut for Kunst- og Kulturvidenskab, Københavns Universitet, og forfatter til en række bøger og artikler om de (anti)kunstneriske avantgarder, fascismens æstetisering af det politiske og den revolutionære traditions mellemværende med kunst som revolutionært medium. Seneste udgivelser inkluderer *Late Capitalist Fascism* (Polity, 2021), *På råbeafstand af marxismen. Studier i den vestlige marxismes selvkritik, udvidelse og afvikling* (Antipyrine, 2019) og *Hegel after Occupy* (Sternberg Press, 2018, fransk oversættelse hos Éditions Divergences, 2020).

STORMING THE CONGRESS

Coup d'état, kitsch and image event

On 6 January 2021 far-right protesters stormed the Capitol in Washington DC, seat of the US Congress. The protesters were a mixed bag, some wore bulletproof vests, helmets and rifles, other came clad in Braveheart clothes, some were waving Confederate flags, some explicitly fascist ones. Once inside the building many protesters walked around taking selfies and stealing stuff from the offices of the Congress members who were hiding in the basement of the building. Other protesters sought to find specific members of Congress, including Nancy Pelosi, and Vice-President Mike Pence in order to hang them. The whole scene was chaotic, at once frightening and comic. The article proposes an analysis of the event as an instance of image politics using concepts and insights from Guy Debord and Walter Benjamin.

KEYWORDS

DK: 6.1.; Trump; fascisme; højreradikalisme; amerikansk politik; billedpolitik, demokrati
EN: 6/1; Trump; fascism; far right; American politics; visual politics, democracy

LITTERATUR

Adorno, Theodor W. "Engagement" ["Engagement", 1962]. Oversat af Hans Christian Fin. Theodor W. Adorno. *Kritiske modeller*. København: Rhodos, 1972. 101-126.
Banaji, Jairus. "Fascismens politiske kultur" ["The Political Culture of Fascism", 2016]. Oversat af Andreas Eckhardt-Læssø. *Den ny fascisme*. Red. Mikkel Bolt og Jakob Jakobsen. København: Nebula, 2020. 101-120.

- Benjamin, Walter. "Kunstværket i dets tekniske reproducerbarheds tidsalder" ["Das Kunstwerk im Zeitalter seiner technischen Reproduzierbarkeit", 1935]. Oversat af Peter Madsen. Walter Benjamin. *Kulturkritiske essays*. København: Gyldendal, 1998. 129-158.
- Bolt, Mikkel. *Late Capitalist Fascism*. Cambridge: Polity, 2021.
- Bolt, Mikkel. *Trumps kontrarevolution*. København: Nemo, 2017.
- Brown, Wendy. *In the Ruins of Neoliberalism: The Rise of Antidemocratic Politics in the West*. New York: Columbia University Press, 2019.
- Burke, Peter. *The Fabrication of Louis XIV*. New Haven: Yale University Press, 1992.
- Chun, Wendy Hui Kyong. *Updating to Remain the Same: Habitual New Media*. Cambridge, MA: MIT Press, 2016.
- Davis, Mike. "Riot on the Hill". *NLR Sidecar*, 7. januar 2021. <https://newleftreview.org/sidecar/posts/riot-on-the-hill>
- Davis, Whitney. *The Canonical Tradition in Ancient Egyptian Art*. Cambridge: Cambridge University Press, 1989.
- Debord, Guy. *Det spektakulære samfund [La société du spectacle, 1967]*. Oversat af Louise Bundgaard og Gustav Hoder. Aarhus: Antipyrine, 2020.
- Eley, Geoff. "Is Trump a Fascist?". *Broadsides for the Trump Era* 5 (2018): 1-3.
- Eley, Geoff. "What is Fascism and Where does it Come From?". *History Workshop Journal* 91 (2021): 1-28.
- Foster, John Bellamy. *Trump in the White House: Tragedy and Farce*. New York: Monthly Review Press, 2017.
- Greenwood, Max. "Nearly three-quarters of GOP doubt legitimacy of Biden's win". *The Hill*, 30. december 2020. <https://thehill.com/homenews/campaign/587700-nearly-three-quarters-of-gop-doubt-legitimacy-of-bidens-win-poll>
- Griffin, Roger. *The Nature of Fascism*. London: Routledge, 1996.
- Hazan, Eric og Kamo. *Premières mesures révolutionnaires*. Paris: La fabrique, 2013.
- Kellner, Douglas. *American Nightmare: Donald Trump, Media Spectacle and Authoritarian Populism*. Rotterdam: Sense, 2016.
- Kershaw, Ian. *Hitler. En biografi [Hitler, 2008]*. Oversat af Lena Flugler. København: Gyldendal, 2008.
- Lefort, Claude. "Spørgsmålet om demokratiet" ["La question de la démocratie", 1983]. Oversat af Emil Grarup. *Demokrati*. Red. Mikkel Bolt og Dominique Routhier. Aarhus: Antipyrine, under udgivelse.
- Marin, Louis. *Le Portrait du roi*. Paris: Les Éditions de Minuit, 1981.
- Nancy, Jean-Luc. *Être singulier pluriel*. Paris: Galilée, 1996.
- Newell, James L. *Silvio Berlusconi: A Study in Failure*. Manchester: Manchester University Press, 2019.
- Nunes, Rodrigo. *Neither Vertical nor Horizontal: A Theory of Political Organisation*. London & New York: Verso, 2021.
- Poulantzas, Nicos. *Fascisme et dictature. La IIIe Internationale face au fascisme*. Paris: Maspero, 1970.

- Retort: "En nedslagen hær. Staten, skuespillet og d. 11. september" ["Afflicted Powers: The State, the Spectacle and September 11]. Oversat af Jesper Lohman. *Billed Politik. At se er at dræbe*. Red. Mikkel Bolt, Jakob Jakobsen og Morten Visby. København: Nebula, 2010. 11-37.
- Rogin, Michael. *Ronald Reagan, the Movie and Other Episodes in Political Demonology*. Berkeley, Los Angeles & London: University of California Press, 1987.
- Sarkar, Sumit. "The Fascism of the Sangh Parivar". *Economic and Political Weekly* 28: 5 (1993): 163-165.
- Seefßen, George. *Trump! Populismus als Politik*. Berlin: Bertz + Fischer 2017.
- Stanley, Jason. *How Fascism Works: The Politics of Us and Them*. New York: Random House, 2018.
- Trump, Donald J. "Donald Trump's Save America Rally Speech", 6. januar 2021. https://en.wikisource.org/wiki/Donald_Trump%27s_Save_America_Rally_Speech

